

ԿԱԼԱՆԱԻՈՐԸ

ԼԵՐՄՈՆՏՈՎԻՑ՝—Ա. ծատուրեանի

Ա՛խ, բաց արէք իմ մութ բանտի
Փակ շըռները—տէք լոյս.

Տէք ինձ մի սեւեռաշ ձի,

Եւ սեւեռաց մատաղ կոյս:

Մատաղ կուսին ջերմ դրկելով,

Առաջ մի լաւ կը պաշեմ,

Ապա զէպ զաշտ՝ ձի նստելով,

Ես քամու պէս կը թռչեմ:

Բայց, ա՛խ, բարձր է իմ պատուհան,

Բանտիս շըռան պինդ փականք.

Եւ հեռու է կոյս սեւեռան,

Քաշած իւր ճոխ ապարանք.

Եւ բարի ձին կանաչ զաշտում

Մենակ, անսանձ արածում,

Ե՛ւ ուրախ է, և՛ թռչկոտում,

Ե՛ւ պոչն օդում խաղացնում:

Մենակ եմ ես—տխուր, զարդոտ,

Իմ չորս բոլոր—մերկ պատեր.

Լոկ կանթեղն է շուրջըս աշօտ

Սփռում մարդ, թոյլ շողեր.

Եւ լսում եմ, լսում միայն

Գիշերացին լուռ ժամում

Լուռ պահնորդի քաջլերի ձայն

Բանտիս շըռան յերեւում:

Մոսկւա: